

פרשת צו

נושא השבוע: הכרת תודה

נושא השבוע

הפסוקים המצוטטים השבוע הן הנחיות למקריב קרבן שלמים במקרה שהוא מקריב אותו "על תודה" (בשל תודה). זבח השלמים הוא קרבן שמרבית בשרו נועד לאכילה על ידי המקריב. בקורבן זה משתתפים שלושה – האל, מקריב הקורבן והכהן. האל "מקבל" מן הקורבן את הדם והחלב, הכהן את החזה והשוק ויתרת הבשר נאכלת על ידי מקריב הזבח ובני משפחתו.

מביאו של קורבן תודה הוא אדם שהאל עזר לו או הושיע אותו, למשל מי שתעה במדבר ומצא את דרכו, או מי שהיה בסכנת טביעה בים וניצל. ומפרש רש"י: "אם על תודה - אם על דבר הודאה או נס שנעשה לו כגון יורדי הים והולכי מדברות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא, שהן צריכים להודות".

מה בפרשה

• הנחיות לכוהנים בענין קורבנות – פרשה זו כוללת פרטים הנוגעים במיוחד לכוהנים בדבר סוגים שונים של קורבנות: העולה, המנחה, החטאת, האשם וזבח השלמים.

• פרשת המילואים – הקדשת אהרן ובניו לעבודה במשכן והקדשת המשכן עצמו על ידי משיחתו בשמן המשחה. בפרשה מתוארים בפרטי פרטים טקס הלבשתם ומשיחתם של אהרן ובניו, והקורבנות שהובאו בשבעת הימים הקרויים "ימי מילואים".

נושאים לשיחה

ניתן לפתוח את הדיון בכיתה בשאלה: מדוע ירצה אדם שניצל מטביעה או איבד את דרכו ומצא אותה, להביא קרבן לה' ניתן לשוחח עם התלמידים על מושג הכרת הטוב, על ההבנה שדברים בחיינו אינם מובנים מאליהם, ולעיתים, צריך להודות. ניתן לשאול מתי אנו מרגישים כך (למשל, כשמאבדים משהו או מישהו ומוצאים אותו) אפשר לשאול: על מה הם יכולים להודות (משפחה, חברים, תכונות וכד'...) או למי היו רוצים לומר תודה (שאלה זו מובילה להפעלה שבספר).

עוד כדאי להבחין בין אמירת תודה "נימוסית", שאנו רגילים לומר או נדרשים לומר, לעומת הכרת תודה, תחושה שאנו מרגישים כלפי מישהו בעקבות אירוע מסוים.

לאחר קריאת השיר, ניתן לבקש מכל אחד מהתלמידים לבחור שורה שאיתה הוא מזדהה במיוחד ולתת דוגמא לכך. כמו כן, ניתן לבקש מהתלמידים להוסיף לשיר בית נוסף משלהם, המבטא את התודות שלהם.

מ ד ר ש

המדרש עוסק **בהכרת טובה**, כאשר הדגש הוא על **חשיבות התודה** בלא קשר לכמות ואיכות הנתינה עצמה. על פי המדרש, גם אם אדם הוזמן לסעודה פשוטה ביותר אצל אדם עשיר מאד, הרגיל בהרבה יותר (סעודת שלמה – על פי המדרשים, סעודת ענק עם מנות רבות) על אף שבהשוואה למה שהלה יכול היה לתת לו – נתינתו מינימלית, ואף עלובה, צריך הוא להודות לו בפניו, במלים או מעשה. המקבל נמנע מלעשות השוואה בין מה **שקיבל** לבין מה **שיכול היה** הנותן לתת, ולהכיר טובה באופן לא יחסי לדברים אחרים.

ניתן לדבר בכיתה על הנטייה הטבעית שלנו להשוואה, ועל החשיבות הגדולה של עצם הנתינה, המתנה. להמחשה, כדאי למצוא מספר דברים חסרי ערך כספי, **המשמחים** אותנו מאד, כגון: חיוך, חיבוק, שיחת טלפון ביום הולדת, עזרה בהכנת שיעורי בית. ניתן לשאול האם נתינות "פעוטות" אלו ראויות לתודה, והאם ניתן בכלל "למדוד" למי אכפת יותר ממני: לזה שבא לבקר אותי כשהייתי חולה, או לזה ששלח מכתב בדואר.

פעילות נוספת

אף אם אנחנו מבינים את חשיבותה של **התודה**, רובנו איננו מביעים אותה סתם כך. כדאי ליזום פעילות שתעודד את התלמידים לכך: כל תלמיד יחשוב למי הוא היה מאד רוצה להודות ועל מה. התלמידים יקבלו דפים עליהם יכתבו את המכתב, ויעטרו אותו, אחר כך ישימו במעטפה וישלחו לנמען. אם הנמען אינו חבר או בן משפחה (למשל: שחקן כדורגל, ראש הממשלה...) כדאי לעזור לתלמיד למצוא את הדרך לשלוח את המכתב: דרך שירות 144 וכדומה. במקרה של מישהו שלא ניתן לאתרו, או אולי במקרה שהנמען הוא אלוהים, כדאי לתת לתלמידים אפשרות להעלות רעיונות כיצד המכתב יגיע ליעדו, לדעתם, והאם יש להסתפק אולי **בעצם כתיבת המכתב** או השיחה עליו.